

Jeg synes, det er fantastisk ærgerligt, at vi med stormskridt er på vej ned til at have en ulandsbistand på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. Jeg synes, der er brug for en helt anden prioritering i et af verdens rigeste lande.

Jeg synes, det er kolossalt ærgerligt, at vi først skal spare enormt mange penge på voksen- og efteruddannelse, og så kan vi bagefter finde ud af, at arbejdsmarkedets parter skal finde en løsning på de besparelser, som regeringen har lavet.

Jeg synes også, det giver stof til eftertanke, at vi i 3 år har brugt i størrelsesordenen 3,5 mia. kr. – det kan godt være, det er for lidt, men det er i den størrelsesorden – på at forkorte ventetiderne i sundhedsvæsenet med ca. 2 uger. Tænk hvis vi havde brugt bare lidt af de penge til at investere i forebyggelse.

Mange af de løsninger, som regeringen lægger frem og gennemfører med Dansk Folkeparti, er udtryk for prioriteringer, som i et eller andet omfang har sin berettigelse, men som først og fremmest ser ud af nogle ganske bestemte ting. Det vil sige, at vi i virkeligheden ikke løser de samlede problemer. Det, det handler om, er at tegne et billede. Derfor er den politiske debat på vej til at blive kampen om billedet af virkeligheden. Det har den diskussion, som vi har overværet eller været en del af her i Folketinget i dag, også båret præg af, og det kan borgerne ikke være tjent med.

Derfor synes jeg ærlig talt, at man kunne forlange af regeringen, som sidder på et komfortabelt flertal, som har hele centraladministrationen i ryggen og kan trække på den alt det, den vil, på en langt mere konstruktiv og fremadrettet måde ville bidrage til helt konkret at diskutere mål og midler og var åben over for, at oppositionen kunne have andre ideer end dem, regeringen har, og at regeringen faktisk stod ved nogle af de flotte ord om det brede samarbejde, der bliver sagt fra Folketingets talerstol, når det er ministre, der står heroppe. Det har der reelt ikke været mulighed for, undtagen når regeringen selv har kunnet se sine fordele ved det, og det har desværre været på alt for korte strækninger.

Kl. 18.05

Så min appel til regeringen og finansministeren, der får mulighed for at reagere på det her, er: Lad os dog lægge den kamp om billedet af virkeligheden væk og så prøve at få reelle diskussioner af, hvilke løsninger og initiativer der er brug for i det danske samfund.

Det er ikke nok med overskrifterne bedre integration og kortere tid i uddannelserne. Det er nødvendigt, at vi også diskuterer, hvordan vi gør det, for det er den diskussion om, hvordan vi gør det, der også skaber troværdighed og mere tryghed hos borgerne med hensyn til, at politikerne faktisk er i stand til at løfte opgaven. Det savner vi i allerhøjeste grad i den nuværende regering.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Marianne Jelved. Så er det hr. Villy Søvnald som privatist.

Villy Søvnald (SF):

Jeg skylder Venstres ordfører og finansministeren et lidt længere indlæg, for efter at de havde haft deres indlæg, beskylde jeg dem for løgn og bedrag. Det er jo stærke ord, når man kommer fra den del af Danmark, jeg er født i, så jeg vil godt uddybe det lidt.

Hr. Jens Rohde bad om dokumentation. Den følger hermed. Jeg synes netop, at en finanslovdebat giver mulighed for at få rene linjer, giver mulighed for for en gangs skyld at prøve at holde alle spindoktorerne lidt på afstand, giver mulighed for prøve at skære igennem al flommen, alle ønskemålsætningerne og prøve at være optaget af virkeligheden.

Der falder flere ting i øjnene. Den ene er, at den danske borgerlige regering manipulerer med tallene om indsatsen for de dårligst stillede. Det, vi får at vide, passer simpelt hen ikke. Den danske regering taler med i hvert fald kløvet tunge, når den foregiver at videreudvikle velfærdssamfundet og omsorgen for de svageste grupper.

Det er forbavsende, at vi har en regering, der, når Socialforskningsinstituttet, når Red Barnet, når alle de humanitære organisationer melder ud om en stigende fattigdom, siger: Det har vi ikke hørt om, det vil vi ikke kendes ved, det vil vi ikke se, det ødelægger det glansbillede, vi har forsøgt at stille op, af, hvad denne regering gør.

Det er jo rigtigt, når statsministeren i sin åbningstale siger, at det går godt, for det gør det for hovedparten af den danske befolkning, specielt de mest velhavende går det fantastisk godt for. Men det er jo ikke hele sandheden, for netop fordi det går godt, er det så ubegribeligt, at regeringen er så helt uoptaget af de dårligst stilledes vilkår.

Et så rigt samfund som Danmark står med muligheden for at løse det problem, vi står over